

El Santander planeja una oferta pel banc ABN-Amro

El banc espanyol s'aliaria amb el Royal Bank of Scotland per presentar una oferta per l'entitat holandesa ■ Botín vol el negoci minorista d'ABN a Europa

Redacció
LONDRES

Quan els cercles financers donaven per feta la fusió entre el banc britànic Barclays i l'holandès ABN-Amro, el *Sunday Telegraph* publicava ahir que el darrer capítol d'aquesta pugna encara no s'ha escrit. El dominical londinenc revelava ahir que el Santander, aliat amb el Royal Bank of Scotland (RBS), planegen adquirir el primer banc holandès.

A principis de març, ABN va confirmar que mantenia "converses exclusives" per fusionar-se amb Barclays, el tercer banc de Gran Bretanya. Si finalment aquesta operació arribés a fer-se, seria la fusió transfronterera més gran de la història a Europa, de la qual sortiria el cinquè banc del món, amb un valor de mercat superior als 120.000 milions d'euros. El grup que sorgís

Seu central del banc ABN-Amro a Amsterdam ■ ROBIN VAN LONKUIJKSEN / REUTERS

d'aquesta operació combinaria les operacions d'ABN als EUA, Brasil, Orient Mitjà i Àsia amb l'experiència de Barclays en la banca d'inversió, gestió de fons i targetes de crèdit.

Però tot això se'n pot anar en orris si el Santander, primer banc de l'Estat espanyol, i el RBS, segon banc de la Gran Bretanya, presenten una oferta conjunta. La proposta del Santander i el RBS suposaria que el banc d'Emilio Botín controlaria el negoci bancari minorista d'ABN-Amro a l'Europa continental. El RBS es quedaria La Salle, filial del banc holandès

a Estats Units. Un acord entre el Santander i el RBS ressuscitaria l'antiga aliança que els dos grups havien mantingut fins el 2004. Aquell any la vinculació entre tots dos es va trencar després que el Santander va comprar el britànic Abbey National. ■

TANTxTANT

Modest Guinjoan
Josep Maria Llauredor

Vol de gallina pel Prat

Sabent com costa de mobilitzar el sector empresarial, reunir 800 persones per reivindicar millores en la gestió del Prat és un símptoma de la gravetat dels déficits que hi deu haver, més encara després d'anys i panys de tracte econòmic injust. En l'acte de l'IESE, en primer lloc, es va demanar que es deixés actuar el mercat, que el Prat tingués dret a competir; d'acord, però també cal que es deixi de potenciar Barajas amb els diners de tots. En segon lloc, cal preguntar-se per què el déficit fiscal, la veritable mare dels ous, no ha mobilitzat els IESE, RACC, Foment, Cercle i companyia (la Cambra i Pimec en són excepcions). No deu ser que el motiu no és res més que una reivindicació interessada? Els costos de perdre hores i hores passant per Madrid per la majoria de vols intercontinentals són molt importants per a uns directius que no van en rodalies de Renfe, ni noten tan directament el déficit fiscal català. AAENA –la cara de l'Estat– i a Iberia encara deuen riure ara. Quan la flor i nata de la primera institució financera del país, amb interessos directes en la gestió d'infraestructures com els aeroports, és a primera fila, de solucions, poques. Tampoc la reacció política no fa preveure res de bo: en Zapatero no diu si és mascle o femella, i un Montilla amb poca munició es compromet a negociar el model de gestió. A canvi de què? Per qui té la titularitat de la cosa, si no hi ha contrapartida, no hi ha negociació. I si el cost de no negociar és molt baix, ja em diràs tu quines ganes! Tot plegat, i tant de bo que ens equivoquem, vol gallinaci, queixa testimonial per un aeroport. El model està en qüestió, sí, però no d'aeroport, sinó d'Estat.

Cal preguntar-se per què el déficit fiscal no ha mobilitzat els IESE, RACC, Foment o Cercle

Costos de perdre hores i hores passant per Madrid per la majoria de vols intercontinentals són molt importants per a uns directius que no van en rodalies de Renfe, ni noten tan directament el déficit fiscal català. AAENA –la cara de l'Estat– i a Iberia encara deuen riure ara. Quan la flor i nata de la primera institució financera del país, amb interessos directes en la gestió d'infraestructures com els aeroports, és a primera fila, de solucions, poques. Tampoc la reacció política no fa preveure res de bo: en Zapatero no diu si és mascle o femella, i un Montilla amb poca munició es compromet a negociar el model de gestió. A canvi de què? Per qui té la titularitat de la cosa, si no hi ha contrapartida, no hi ha negociació. I si el cost de no negociar és molt baix, ja em diràs tu quines ganes! Tot plegat, i tant de bo que ens equivoquem, vol gallinaci, queixa testimonial per un aeroport. El model està en qüestió, sí, però no d'aeroport, sinó d'Estat.

ANÀLISI

Joaquim Perramon

La retirada d'E.ON

Un pacte negociat

La decisió d'Acciona d'aliar-se amb la multinacional semipública italiana Enel es fonamenta en el pacte negociat per les dues companyies pel control d'Endesa, tramès a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) el passat 26 de març. En aquest acord s'estableixen les condicions per posar en marxa una contraopció a la d'E.ON. Aquesta oferta, també pel 100% del capital d'Endesa, es proposa oficialitzar-se si l'opa de la multinacional alemanya no aconsegueix l'acceptació de més del 50% de la primera elèctrica espanyola. En el cas d'Endesa, que una oferta aconsegueixi la majoria del capital és necessari per a la modificació dels estatuts i per aixecar el blindatge que impedeix que el govern de la societat es reparteixi entre tots els accionistes destacats del grup.

Els dos socis es comprometen a constituir una societat holding per gestionar Endesa, anomenada Newco, amb seu i centre de decisions a Madrid, que es crea de manera paritària. Acciona designarà el pre-

Fulvio Conti (Enel) i José Manuel Entrecanales (Acciona), amb Wulf Bernotat (E.ON) ■ AVUI

sident d'Endesa, i Enel, el conseller delegat. Acciona disposa del 21,3% del capital de l'elèctrica, i pretén elevar-lo al 25%; Enel en té el 24,4%. La companyia italiana assumeix el protagonisme econòmic de l'opa. Com que Acciona no està interessada a superar el 25% del capital de l'elèctrica espanyola, de les accions que s'aconseguissin amb l'opa el

4% se les quedaria Acciona i la resta Enel, que passaria a ser l'accionista majoritari.

El pacte està previst per a una vigència inicial de deu anys, però cada part pot trencar l'aliança i vendre les seves accions a partir del sisè any. Al cap de tres anys, en cas que hi hagi diferències irreconciliables entre les parts, Acciona podria vendre, si bé

reservant l'opció de compra de la millor oferta al seu fins llavors soci Enel.

El preu mínim que ofereixen pagar Enel i Acciona és de 41 euros per acció, sumant interessos i descomptant dividends. Amb aquest preu es valora Endesa en més de 43.000 milions d'euros. E.ON va anar pujant el preu de la seva oferta fins a 40 euros per

títol. El mercat no va descomptar favorablement l'oferta, per les poques possibilitats que aconseguís aplegar el 50% del capital d'Endesa, tenint en compte que Enel i Acciona en controlaven el 46%; la societat estatal SEPI, amb el 2,95% d'Endesa, no volia vendre a E.ON i la poca acollida entre la inversió minorista i la institucional. Dimecres que ve la CNMV espera tenir informació sobre les accions que han acudit a l'oferta alemanya.

E.ON no ha esperat els resultats de la seva opa per negociar amb Enel i Acciona la seva retirada. Aquests dos últims grups l'han compensat amb la venda de tres centrals tèrmiques d'Endesa amb 1.475 megawatts de potència, aproximadament el 2,4% de producció de l'elèctrica; subministrament d'origen nuclear per 450 megawatts durant deu anys; l'elèctrica francesa Stet, i actius a Itàlia, Polònia i Turquia. Així mateix, Enel es compromet a vendre la companyia elèctrica Viesgo, filial espanyola de la qual és propietària, a l'alemanya E.ON com a punt final del pacte.

No està fragmentada

La Comissió Nacional de l'Energia (CNE) ha condicionat les opes del sector elèctric amb la desinversió d'actius, que és el que s'ha fet voluntàriament pels actors en aquest cas, amb la diferència que el traspàs d'actius no es faria a les altres companyies del sector.

L'estructura d'Endesa no ha quedat fragmentada. El pacte garanteix la presència espanyola en la gestió de l'elèctrica i el lideratge d'Endesa a l'Amèrica Llatina. Enel aconsegueix l'expansió europea després de no haver pogut entrar en l'elèctrica belga Electrabel i en la francesa Suez. Acciona ha aconseguit la paritat en la gestió d'Endesa i l'exclusiva en l'empresa més gran d'àmbit internacional d'energies renovables. E.ON aconsegueix entrar al mercat espanyol i, d'aquesta manera, consolida la seva activitat al mercat únic europeu. Ara és important que es defineixin el termini i la forma de pagament als accionistes minoritaris que acceptaran l'opa que Acciona i Enel presentaran els propers dies.